

ЗА ПРЕДИКАЦИЯТА ПРИ НЕРАЗЧЛЕНИМИТЕ ИЗРЕЧЕНИЯ

СИЛВИЯ КОЕВА

ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ УНИВЕРСИТЕТ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“

ssilvia_koeva@abv.bg

Изследването представя спецификата на предикативността, присъща на неразчленимите изречения в съвременния български език, след което поставя въпроса дали някои изречения, приемани в науката като неразчленими, всъщност не се отнасят към разчленимите. Приема се, че в редица случаи те притежават предикативен център, изграден от поне една главна част и подсказан от езиковия контекст. Следователно при част от изреченията, които са описвани като изразители на обобщена предикация, се установява, че тя, макар и в повечето случаи имплицитна, не е обобщена.

Ключови думи: обобщена предикация, неразчленими изречения, утвърдителни, отрицателни и подбудителни неразчленими изречения

ON THE PREDICATION IN ONE-WORD SENTENCES IN BULGARIAN

SILVIA KOEVA

ST. CYRIL AND ST. METHODIUS UNIVERSITY OF VELIKO TARNOVO

ssilvia_koeva@abv.bg

The paper focuses on certain aspects of the predication in some one-word sentences in Bulgarian. Such sentences are communicative units which have no distinct main constituents but are still able to express thoughts, ideas, etc. The study addresses the issue of whether certain units considered to be one-word sentences according to the linguistic tradition can actually be analysed as elliptical sentences or at least as one-word sentences whose predicative centre consists of at least one main constituent that is retrievable from the context. The analysis of the empirical material shows that syncretic predication may prove a rarer linguistic phenomenon than is usually assumed.

Keywords: syncretic predication, one-word sentences, affirmative, negative and imperative one-word sentences

Неразчленимите изречения се характеризират с това, че в структурата им не може да се разграничат нито главни, нито второстепенни части. В състава им са включени единствено междуметия, частици или други думи с модална функция и неразчленими съчетания от думи. Този тип комуникативни единици служат за обобщено предаване на дадено съобщение и за

изтъкване на отделни негови страни (вж. Русинов/Rusinov 1968; Георгиев/Georgiev 2000: 260; Пашов/Pashov 2013: 308).

Целта на това изследване е да представи накратко спецификата на предикативността, присъща на разглежданите синтактични единици в съвременния български език, след което да постави въпроса дали някои изречения, приемани в науката като неразчленими, всъщност не се отнасят към разчленимите. Допуска се, че в редица случаи те притежават предикативен център, изграден от поне една главна част и подсказан от езиковия контекст и комуникативната ситуация. Следователно при част от изреченията, които са описвани като изразители на обобщена предикация, може да се установи, че тя, макар и в повечето случаи имплицитна, не е обобщена.

При неразчленимите изречения не се обособява предикативното ядро от подлог и сказуемо, типично за стандартния тип прости изречения. Въпреки това е безспорно, че също притежават признака *предикативност*, разбиран като отнасяне на признак към предмет във времето и пространството. Предикатът е „ядрото на единицата информация“, но „... няма значение за осигуряване на категорията предикативност дали компонентите ѝ са осигурени езиково. Липсата на формален израз е само езикова икономия, но не непостигане на предикативността“ (Георгиева/Georgieva 2000: 347). Като цяло при неглаголните изречения действат други средства за осъществяване на предикативността, като диалогичен характер на речта, интонация, словоред, контекст, ситуация на речевия акт. Ако изречението е изградено само от една непълнозначна дума, т.е. ако словесната форма е значително ограничена, решаваща роля за реализирането на комуникативността му играят именно езиковият контекст и ситуацията на общуването. Те осигуряват не само предикативността, но влияят и на останалите задължителни признаци – модалността, граматическата оформеност и интонационната завършеност.

Заради специфичното извършване на предикацията при неразчленимите изречения тя е наричана най-често обобщена, синкретична (понякога разглеждана в отличие от имплицитната, скритата). Ст. Георгиев я представя по следния начин: „Предикативната основа на неразчленимите изречения е обобщена. По състав и съдържание тя не се съотнася с двете страни на предикативното отношение, а ги обединява най-общо...“ (Георгиев/Georgiev 2000: 260). Важно нещо, което отбелязва езиковедът, е, че не изразяват цялостни съждения, но са пълноценни изречения със собствен синтактичен модел, комуникативна определеност и вариативност, че не са непълни изречения. На последното набляга и Р. Русинов: „...не могат да бъдат отнесени към никоя категория прости изречения (едносъставни или непълни), тъй като простите изречения са винаги синтактически членими“ (Русинов/Rusinov 1968: 107). И добавя: „В тях мисълта се представя обобщено, затова те са контекстово или ситуационно обусловени“ (Русинов/Rusinov 1968: 109). И. Недев обяснява: „Те не разкриват мисъл, въпрос или подбуда чрез синтактична цялост, в която могат да се разпознаят части на

изречението (...), а изразяват непосредствена реакция или наподобяват звукове, издавани от хора, животни и предмети в природата...“ (Недев/Nedev 1992: 39). Все пак изразяване на мисъл в словесна форма се извършва (макар да се говори за липса на цялостност) и тази способност на неразчленимите изречения им осигурява комуникативност наравно с останалите.

Основна черта на предикативния признак е обвързването му с граматическите категории лице и време. Когато изреченията нямат сказуемо или в състава на сказуемото не се включва глаголна форма (ако сказуемите са междуметни), времевите рамки на предикацията се уточняват от лексеми с темпорална семантика и от подчинени изречения за време. Конкретно при неразчленимите изречения се разчита на тези средства в по-широкото езиково обкръжение. Това ги доближава до едносъставните именни, но само по начин на изразяване на предикацията, не и въз основа на нейната същност (Русинов/Rusinov 1968: 109).

Р. Русинов пише, че предикативността на неразчленимите изречения е свързана преди всичко със сегашното време на изявителното наклонение, но при изреченията с подбудителен характер действието е предстоящо спрямо момента на говоренето. „Други темпорално-модални отношения тези изречения не могат да изразяват, защото са лишени от парадигматичен ред“ (Русинов/Rusinov 1968: 111). Предикативността при неразчленимите изречения, за разлика от тази при другите безглаголни изречения – едносъставните именни, се обвързва със съотношението между морфологичното и синтактичното време в околните изречения, но не се припокрива непременно с него. В резултат на съполагането (юкстапозицията) като синтактичен механизъм за постигане на междуизреченско свързване (вж. Савова/Savova 2019: 21) предикацията в именното изречение от текста *Излязох да се разходя, но нищо не ме ободри. Хора, улици, шум* се обвързва с миналия план, докато тази при последвало възклицателно изречение – *Излязох да се разходя, но нищо не ме ободри. Хора, улици, шум. Ех!*, се отнася само към сегашния момент (емоцията е валидна в момента на говоренето). Във връзка с това, че по-нататък изреченията, определяни като подбудителни неразчленими, се представят като едносъставни сказуемни, се подхожда с известни резерви към идеята, че предикативността, изразявана чрез неразчленимите изречения, може да се обвърже с бъдеще време.

По отношение на категорията лице се приема, че спецификата на обобщената предикативност не предполага обвързаност с нея. „За граматическата категория „лице“ не може да се говори при неразчленимите изречения, които имат по-особен статут сред единиците на свързаната реч“ (Недев/Nedev 1992: 39).

При по-внимателно вглеждане в някои от разновидностите на неразчленимите изречения, описани в българската лингвистична литература, е възможно да се приеме и друг подход, който да покаже, че обобщената предикация в речта на българина е по-ограничено явление. Ако при раз-

познаването и класифицирането им не се тръгва единствено от лексико-граматическия им състав, а винаги се взема предвид и контекстът, в който са употребени, може да се доловят разлики в на пръв поглед еднакви изречения. При едни от тях предикативната основа наистина е обобщена, но при други е само изпусната и може недвусмислено да се възстанови от контекста. Възможно е при една от разновидностите (подбудителните, у Русинов – волево-подбудителните изречения) да се предположи, че всъщност дори е експлицирана. В такъв случай ще е по-логично да се говори за елиптически (непълни) и едносъставни изречения (елиптичните също може да са едносъставни или двусъставни).

Разграничаването невинаги е лесно, защото изисква по-внимателно вглеждане в езиковото обкръжение. Ст. Георгиев например пише за два вида неразчленими изречения – синкретични и частични. „С и н к р е т и ч н и т е неразчленими изречения се състоят от служебни думи и междуметия или от пълнозначни думи с избледняло лексикално значение, придобили функция на непълнозначни. Тук принадлежат и образуванията с безлична предикативна дума без спомагателен глагол и уточняващите думи, детерминативи, като *сигурно, непременно, именно, очевидно, наистина, може би* и др.“ (Георгиев/Georgiev 2000: 260). А за частичните, наречени още сегментирани, Ст. Георгиев уточнява, че наподобяват словосъчетания, предложно-именни съчетания или части на двусъставно изречение, но също са самостоятелни изречения, чийто модел обаче е излязъл от сферата на частите в разчленимите изречения и има своя продуктивност (Георгиев/Georgiev 2000: 261; вж. още Граматика/Gramatika 1983: 100–101). Както тук, така и в други изследвания някои примери са дадени във от контекста си на употреба. Изключение прави следният: „Той си подаде главата отгоре и вика: *От зелените! От зелените!*“ (Георгиев/Georgiev 2000: 261). Всъщност оригиналният контекст позволява да се възстановят недвусмислено изпуснатото сказуемо и неговото пряко допълнение, както и да се осъзнае подлогът: *Таман речеш да посегнеш да си вземеш бюлетинка, той си подаде главата отгоре – пък и брадат беше – и ти вика: От зелените! От зелените!*¹ – т.е. *От зелените бюлетини си вземи!*

За друг от предложените примери не е нужен контекст, тъй като се вижда, че принадлежи към една от разновидностите на едносъставните именни изречения: *Какво недоверие!* (Георгиев/Georgiev 2000: 261). Затова тук се приема, че терминът *частични неразчленими изречения* създава известна неяснота, тъй като понятието *неразчлененост* не предполага наличие на степени. Ако се приеме обособяването на частични неразчленими изречения, това би означавало, че при тях се наблюдава и предикация от междинен тип.

Класификацията на неразчленимите изречения се извършва предимно според целта на употребата им (вж. Недев/Nedev 1992: 74; Русинов/Rusinov 1968: 112). По-специално внимание сред тях заслужават утвърдител-

ните и отрицателните. Вече стана ясно, че учените обикновено поставят акцент върху факта, че неразчленимите изречения не са непълни. С понататъшните разсъждения това твърдение не се оспорва, а се допълва, за да се обясни и съществуващата противоположна позиция, за която пише и Р. Русинов. Той не е съгласен с Кр. Чолакова, според която самостоятелно употребените частици представят непълно изречение, и заявява: „Изречения, чиято структура е изградена с частици, няма никаква връзка с непълните изречения“ (Русинов/Rusinov 1968: 112). В този материал се заема позиция, която обединява двете схващания – изречения, изградени само от частица, може в подходящ контекст да функционират или като непълни, или като неразчленими.

Прието е, че утвърдителните и отрицателните неразчленими изречения се състоят от частицата *да* или частицата *не* и по-рядко от синонимите им *разбира се*, *несъмнено*, *тъй вярно*, *аха*, *защо не*, *как не*, *ами*, *на босия цървулите* и под. (Недев/Nedev 1992: 74; вж. още Русинов/Rusinov 1986: 12–14). В диалогичната реч обаче, когато изречения с такъв състав са отговор на конкретен въпрос, категорично, без варианти могат да се възстановят изразителите на предикативното ядро – подлогът и сказуемото. А за елиптическите изречения се знае, че „съдържат в структурата си незаети синтактични позиции на елементи със задължителна употреба, които се осмислят с помощта на широкия контекст или с помощта на ситуацията на речевия акт...“ (Недев/Nedev 1992: 227).

Ако на въпроса *Научи ли новината?* се отговори *Да*, недвусмислено се разбира кой е предметът на мисълта (аз) и какъв признак му се приписва (научих). Налице е обвързване на предикативността с категорията лице, което се приема за невъзможно при неразчленимите изречения. Ако отговорът е пълното утвърдително изречение *Да, научих я*, то няма да се разглежда като две отделни предикативни единици, както би било например при отговор *Да, но какво от това?*. И с двете изречения (елиптичното и пълния му вариант) се предава една и съща цялостна мисъл за разлика от третия пример (сложно съчинено изречение).

И. Недев приема, че „Утвърдителните и отрицателните неразчленими изречения могат да бъдат компоненти на сложни изречения“, и още – че заместват предходно изречение: „Значи ти разполагаш с вилата? – произнесе той. – Да, когато съм тука (Д. Димов) и „– *Аз разполагам с вилата, когато съм тука*“ (Недев/Nedev 1992: 74). Той нарича разглежданите неразчленими изречения заместители и пише, че с тяхната употреба се избягва натрупването на повторения (Недев/Nedev 1992: 75). А избегнатото повторение в речта с цел езикова икономия е елипса. При това явление е ясно кои точно са изпуснатите лексеми.

За съпоставка може да послужи опитът да се замени неразчленимо изречение с разчленимо, например при изречение – спонтанна емоционална реакция: *Той видя как покривът се срутва. – Heee!* Понеже няма обвърз-

ване с категорията лице, може да се предложат различни изречения, чрез които да се приписват различни предикативни признаци, като *Това е ужасно!* или дори *Не го допускате!* и под., но никое от тях не може да „отгатне“ напълно обобщената мисъл, изразена чрез неразчленимото изречение. Р. Русинов пише: „Освен това неразчленимите изречения не могат да бъдат трансформирани в разчленими, без да се измени цялостната им структура, а непълните винаги се разглеждат като съотносителни на съответните пълни, от които са получени“ (Русинов/Rusinov 1968: 109). Макар втората половина от твърдението да подсказва, че заместващите изречения са именно непълни, Р. Русинов категорично не е съгласен с това. Той специално подчертава, че неразчленимите изречения не може да се разглеждат като еквиваленти на разчленими (и това, разбира се, е логично). Но като пише следното: „Някои автори не са склонни да признаят неразчленимите изречения за синтактични структури, а ги определят като еквиваленти на изречения“ (Русинов/Rusinov 1968: 110), авторът не отчита, че противоречието се основава на неразграничаването на двете групи изречения. Заема становището, че няма изречения еквиваленти, а всички, изградени само от частица, са неразчленими. Твърде крайна е и позицията, че неразчленими изречения не съществуват.

П. Радева, също като И. Недев, разглежда отрицателната частица *не* като еквивалент на цяло изречение в диалог, но вече забелязва факта, че такова изречение е непълно: „Отрицателните изречения могат да се разглеждат и по друг признак – липса или наличие на изпуснати части. [...] Това се отнася най-вече за тези, при които отрицателната форма на глагола сказуемо е представена само от частица. Разбира се, това е възможно в контекст, например: – *Тръгваме ли?* – *Не.*“ (Радева/Radeva 2015: 32). Вижда се, че П. Радева дори приема частицата като част от сказуемото. Такова разбиране предполага, че елиптичните изречения от този тип имат две структурни разновидности – ако е заместено едносъставно изречение, както е в примера на авторката, задължителната част (сказуемото) е частично изразена, а ако се замества двусъставно просто изречение, например – *Петя дойде ли?* – *Не*, налице ще са една изпусната главна част от предикативното ядро (подлогът) и една частично изразена (сказуемото).

Може да се допусне, че направеният извод се отнася за утвърдителни и отрицателни изречения, изразени и с други лексикални елементи, когато се намират в подобни контексти.

– *Добър ден – казва женски глас, – огладняхте ли?*

– *И още как – отговаря Ангел. – Какво носите?* (З. К.)

Изразът *и още как* се присъединява към съобщителни изречения, каквото е изпуснато тук – *Огладнях, и още как*. Не може да бъде разбран, ако действието и лицето не са ясни от контекста (т.е. ако няма обвързване с категорията лице), а времето може да е различно от сегашното.

Възниква въпросът кои са в действителност неразчленимите утвърдителни и отрицателни изречения. Като приемем за разграничителен критерий това, че не могат да бъдат заместващи, т.е. на тяхно място не може да се употреби едно-единствено изречение с недвусмислено разбирано предикативно ядро, към съответната разновидност трябва да се отнесат спонтанните емоционални реакции. Например при получаване на подарък дете да възкликне *Да!* или когато някой е свидетел на нещо лошо, да извика *Hee!*

Изречението *Да* може да се употреби като средство за повърхнинна текстова свързаност (създаващо по-често обобщителна връзка), без в него да е заложена емоция, например в средата на научно изложение: *Да, но да продължим нататък*, или в художествен текст: – *Искам цял живот да се возя в тая кола! Да, ама по едно време нещо изстреля под капака* (З. Е. 1.).

Има някои по-особени употреби на разглежданите изречения, чрез които се създават катафорични повърхнинни връзки: *He! He! Този път нямаше да ѝ прости!* (З. Е. 2.); *Ами! Това значи да се признае по-слаб, да клекне. Ами! Ще го смаже този инат. Камъни ще я накара да прояде* (З. Е. 2.). Твърде смело ще е да се твърди, че подчертаните изречения са заместители на тези, които ги следват, и че при тях може да се възстановят точно определени от контекста главни части. Те по-скоро остават в групата на неразчленимите изречения.

Колкото до случаите, когато частицата *да* служи като отговор на чукане на врата (вж. Русинов/Rusinov 1968: 115, където тези изречения се разглеждат като неразчленими с модален характер), може да се помисли дали не стоят по-близо до подбудителните изречения. Сам Р. Русинов пише, че те се използват в значение на *влез*. Това не ги прави много по-различни от едносъставните показателни изречения, образувани от частицата *ето* (със или без второстепенни части), основателно определяни от И. Недев като безподложни, макар по традиция да са описвани като разновидност на именните (безказуемните, подложните) (Недев/Nedev 1992: 219). При тях контекстът е достатъчен, за да се изтъкват еднозначно като глагол в повелителна форма. Езиковецът конкретизира, че частицата *ето* е синоним на повелителната глаголна форма *виж, погледни, гледай, вижте*. Логично е в списъка да се добавят повелителните форми и на други глаголи, като *взemi, вземете*. Безспорно се обвързват с категорията лице, което значително ги отдалечава от обобщената предикация. Например *Дай ми документа. – Ето.* (= *Взemi.*); *Ето го баща ми.* (= *Виж/погледни баща ми*). Но ако такова изречение последва разказ за събитие: *Ето. Знаех си, че всичко ще приключи така; Ето, отново назрява конфликт* или *Ето, и какво следва сега?*, лесно се вижда, че предикативността е обобщена, няма осъзнаване на елементи от имплицитно представено предикативно ядро. Изреченията тук са неразчленими.

Като подбудителни неразчленими изречения се определят тези, които са изградени само от „подбудителна частица (*хайде, нишът, ст, дано, дий* и под.) или от други думи, които функционират в речта като подбудителни частици (*край, въвн, марш* и др.)“ (Недев/Nedev 1992: 75). Веднага се вижда, че размишленията могат да продължат по същия начин. Контекстът е решаващ за определянето на такива изречения като неразчленими. В случаите, в които действието, към което се подканя, се възстановява от предходния контекст, изречението е едносъставно безподложно (*– Да отидем ли на кино? – Хайде.* (= *Хайде да отидем на кино*), а когато може да се предположат повече варианти на изречения, които да се поставят на мястото на частицата, налице е обобщена предикативност (*Хайде, хайде. Нищо не е неоправимо*). При първата група сказуемото се обвързва най-вече с второто лице (може и с първото). Предикативните единици, изградени от частицата *дано*, които са с пожелателен характер, могат да се обвържат и с останалите лица. – *Ще успеят следващия път. – Дано.* (недвусмислено се разбира *Дано да успеят*).

Едва ли е нужно да се коментира всяко езиково средство, описано в граматиките като възможна съставка на неразчленимо изречение. Предложените размишления могат да се приложат и във връзка с останалите разновидности на неразчленимите изречения, но за най-представителна група на този тип изречения трябва да се приемат възклицателните, докато поне за част от звукоподражателните например може да се помисли дали не изпълняват роля на междуметни сказуеми.

След извършените наблюдения може да се заключи следното:

1. Няма достатъчно основания да се приеме, че съществуват частично неразчленими изречения.

2. Обобщената предикация е по-ограничено явление в речта ни, отколкото обикновено се приема. Проявата ѝ чрез неразчленимите изречения я обвързва със сегашното време и не я обвързва с категорията лице. Тук се приема и че подчинените обстоятелствени изречения за време в изречения отговор, изградени само от утвърдителна/отрицателна частица, могат да придружат само заместващи, т.е. елиптични изречения (*– Да отидем ли до магазина? – Да, когато приключите с чистенето*), и не могат да послужат за времеви ориентир при неразчленимите изречения.

3. Тъй като еднакви по състав еднословни предикативни единици може да имат различна структура (подказана от контекста на употреба), която се осмисля по-трудно заради избягващите повторения елипси, се пораждаат разногласията по въпроса дали съставените от утвърдителни и отрицателни частици са непълни изречения, или не са. Всъщност става дума за проява и на двата типа.

3.1. Неразчленимите изречения не може да се разглеждат като непълни, но в науката част от непълните понякога се разглеждат като неразчленими.

3.2. Т.нар. заместващи изречения не са неразчленими, а имат точно определена структура. При тях не може да се говори за обобщена предикация. Такива са много утвърдителни и отрицателни изречения, съставени единствено от частици (а и не само).

4. Разгледаните подбудителни изречения трябва да се приемат като едносъставни сказуемни определенолични изречения. При тях действието е ясно и се обвързва с категорията лице. Същите лексикални елементи, които ги изграждат, могат в друг контекст да образуват неразчленими изречения, но тогава няма да са подбудителни.

5. Най-представителната група на неразчленимите изречения са спонтанните емоционални реакции, при които обобщената предикация не дава възможност да се заменят с точно определено разчленимо изречение.

БЕЛЕЖКА / NOTE

¹ Примерът е извадка от драмата „Боряна“ на Й. Йовков.

ЛИТЕРАТУРА

- Георгиев 2000: *Георгиев, Ст.* Неразчленими изречения. – В: *Енциклопедия на съвременния български език*. Велико Търново, Абагар, с. 260–261.
- Георгиева 2000: *Георгиева, М.* Предикат и предикативност. – В: *Енциклопедия на съвременния български език*. Велико Търново, Абагар, с. 346–347.
- Граматика 1983: *Граматика на съвременния български книжовен език. Том 3. Синтаксис*. София, БАН.
- Недев 1992: *Недев, И.* Синтаксис на съвременния български книжовен език. София, ДФ „Бряг-принт“ – Варна.
- Пашов 2013: *Пашов, П.* Българска граматика. Пловдив, ИК „Хермес“.
- Радева 2015: *Радева, П.* Записки по синтаксис на съвременния български книжовен език. Словосъчетание и просто изречение. Велико Търново, УИ „Св. св. Кирил и Методий“.
- Русинов 1968: *Русинов, Р.* Неразчленимите изречения в съвременния български език. – *Трудове на ВПИ*, т. V, 2, с. 106–116.
- Савова 2019: *Савова, И.* Синтаксис и хиперсинтаксис. – *Български език*. Приложение, 66, с. 15–30.

REFERENCES

- Georgiev 2000: *Georgiev, St.* Nerazchlenimi izrecheniya. – In: *Entsiklopediya na savremenniya balgarski ezik*. Veliko Tarnovo, Abagar, pp. 260–261.
- Georgieva 2000: *Georgieva, M.* Predikat i predikativnost. – In: *Entsiklopediya na savremenniya balgarski ezik*. Veliko Tarnovo, Abagar, pp. 346–347.
- Gramatika 1983: *Gramatika na savremenniya balgarski knizhoven ezik. T. 3. Sintaksis*. Sofia, BAN.
- Nedev 1992: *Nedev, I.* Sintaksis na savremenniya balgarski knizhoven ezik. Sofia, DF „Bryag-print“ – Varna.

- Pashov 2013: *Pashov, P.* Balgarska gramatika. Plovdiv, IK “Hermes”.
- Radeva 2015: *Radeva, P.* Zapiski po sintaksis na savremenniya balgarski knizhoven ezik. Slovosachetanie i prosto izrechenie. Veliko Tarnovo, UI “Sv. sv. Kiril i Metodiy”.
- Rusinov 1968: *Rusinov, R.* Nerazchlenimite izrecheniya v savremenniya balgarski ezik. – *Trudove na VPI*, Vol. 5, 2, s. 106–116.
- Savova 2019: *Savova, I.* Sintaksis i hipersintaksis. – *Balgarski ezik*. Prilozhenie, 66, pp. 15–30.

СЪКРАЩЕНИЯ НА ИЗТОЧНИЦИТЕ / ABBREVIATIONS OF SOURCES

- З. Е. 1. – Здравка Евтимова, разказът „Колата“.
- З. Е. 2. – Здравка Евтимова, разказът „Доно“.
- З. К. – Захари Карабашлиев, повестта „Жажда“.

✉ *Гл. ас. д-р Силвия Коева*

Катедра по съвременен български език, Филологически факултет
Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“
ул. „Теодосий Търновски“ № 2, 5003 Велико Търново, България

✉ *Assit. Prof. Silvia Koeva, PhD*

Department of Modern Bulgarian Language
St. Cyril and St. Methodius University of Veliko Tarnovo
2 T. Tarnovski, Veliko Tarnovo 5003, Bulgaria

Публикувано: 5 юли 2022 г.

Published: 5 Juli 2022